Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII 52 (508) ★ miercuri 27 iunie 1956 ★ 4 pag. 15 bani

SALUT PIONIERESC CELUI DE AL II-LEA CONGRES AL UTM

Demni urmași

A. Toma, poetul veșnic tînăr al clasei muncitoare, a pus în cîntecele despre tinerețe stihurile lui cele mai avîntate, mai dragi și mai fierbinți. De ce e tinerețea atît de frumoasă, oamenii toți o știu. Și tu, iubite cititor de vîrsta faptelor pionierești, începi să înțelegi asta. Fiindcă, foarte curînd, vei păși în marea și vesela coloană a tinereții, care construiește, creează, înfrînge greutăți.

Ți-ai făcut un ideal din a fi îndrăzneț, puternic, înțelept. Pe tinerii pe care-i vezi și-i știi astfel îi admiri, îi stimezi. Și rîvnești cu pasiune insigna ce licărește pe pieptul lor. E o insignă de utemist. Tu știi că ea constituie dovada unor minunate calități. O știi din viață. Instructorul tău are insigna de utemist: e un om atît de inimos, de iscusit, de bun... Fratele tău mai mare are insigna de utemist: brigada lui e prima pe uzină, iar el învață ca să devină inginer. Insigna asta o avea și medicul tînăr care te-a îngrijit cu atîta blîndețe odată, o avea și tînărul pilot căruia, la un miting, i-ai urmărit cu sufletul la gură temerarele acrobații... De aici ai priceput tu că, dintre tinerii curajoși și buni, cei mai curajoși și mai buni sînt utemiștii. Partidul, forța care călăuzește spre fericire patria noastră, i-a chemat și i-a înmănunchiat pe acești tineri în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor. Sub grija părintească a partidului, utemiștii se călesc, se deprind cu lupta, își dezvoltă din plin calitățile lor. Ei cresc astfel încît mîine să le fie schimb de nădejde comuniștilor, care se află în rîndul întîi al construcției socialiste. Dîrzenia, judecata cumpănită, încrederea în propriile forțe, ei le învață de la comuniști. Trecutul glorios de luptă al U.T.C.-ului — ajutorul cel mai de preț al partidului în ilegalitate — le e moștenire și tradiție scumpă. Jertfa lui Vasile Roaită, Filimon Sîrbu, Bernath Andrei și a atîtor tineri eroi căzuți le stă pildă luminoasă de abnegație, tărie, spirit de sacrificiu.

Uteciștii au trăit și au luptat în crîncene condiții de asuprire. Utemiștii viețuiesc într-o patrie liberă și muncesc spre a o face și mai înfloritoare. Dar ei sînt demni urmași ai uteciștilor. Dacă cercetezi minunata poveste a anilor de după eliberare, ani de frămîntări și muncă creatoare, vei afla la loc de cinste, alături de ale comuniștilor, numele a sute și sute de utemiști care au săvîrșit fapte de eroism pentru a da țării mai multe fabrici, mai multe mașini, mai multă pîine. In ceasurile de răgaz ei citesc, învață, sorb însetați cunoștințe noi. Le sînt exemplu apropiat și viu comsomoliștii, despre care un singur lucru ar fi de-ajuns să știi, ca să înțelegi ce oameni sînt: mulți din cei care au muncit cu brațele la clădirea Universității Lomonosov sînt azi studenți la acea Universitate.

...Așa cresc și se călesc utemiștii, schimbul de mîine al comuniștilor, detașamentul de frunte al tinereții noastre.

La cel de-al II-lea congres al Uniunii Tineretului Muncitor se va vorbi despre ce au făcut utemiștii și despre cîte mai au de făcut.

Din taberele unde-și petrec vacanța, din toate colțurile din țară, pionierii, trimit un salut fierbinte congresului.

Cale bună, frate dragă,
Pleci de-acum brigadier!

Să primești, voim din parte-ni,
Un salut de pionier!

Desen de CORNELIA DANEȚ

Tineretului

Elena DRAGOȘ

Ești acolo unde arșița topește
Piatra cea mai dură, în văpaia ei.
Ești acolo unde gerul crunt preface-n
Sloi de gheață-a focului scîntei.

In corabia scundă care-nfruntă munții
Inălțați pe ape de-al furtunii joc,
Ești în păduricea unde către seară,
Lîngă focuri, cîntece se coc.

Chipul tău e-asemeni prințului din basme,
Fața ta-i senină, ochii tăi surîd.
Poți iubi cum nimeni n-a iubit vreodată,
Și urî cum nimeni n-a urît.

Sub cămașa albă, nu înșelăciunea
Tu o porți în inimă. Ești drept;
Duci întotdeauna numai adevărul
Ca pe-un talisman de preț, la piept.

VEȘTI... VEȘTI... VEȘTI

Tata e miner la Petrila și conduce o brigadă de tineret. Adesea, cînd se întoarce de la șut, îmi povestește pînă seara tîrziu despre minerii săi utemiști.

— Și-apoi să-i vezi, Arpi, pe ortacii mei cei tineri. Sute de tone de cărbune scot din adîncul pămîntului.

Imi place să-l ascult pe tata povestind aceste lucruri. Deunăzi, mi-a spus că, în cinstea Congresului U.T.M., planul brigăzii e mai mare. Sînt sigur că brigada tatii își va îndeplini angajamentul.

Arpad SZILVESZTER
Școala maghiară — Petrila

Frații noștri mai mari, utemiștii, continuă tradițiile de luptă ale uteciștilor. Despre asta am citit și am auzit multe. Am auzit de Vasile Roaită, al cărui trup a fost străpuns de ascuțișul baionetelor, de Olga Bancic, Ilie Pintilie, Donca Simo.

Părinții noștri ne povestesc adeseori cît de greu învățau ei, cum mai apoi, ca să cîștige un ban, trebuiau să fure meseria de la patron.

Ne amintim mereu de eroii tineretului și dorința noastră fierbinte, a pionierilor, este să le semănăm. Vrem să fim curajoși și să ne călim voința. Năzuim să schimbam cravata roșie cu carnetul roșu, să devenim utemiști.

Unit. de pionieri nr. 26 Timișoara

La Școala elementară nr. I din Tîrnăveni printre cei 400 de elevi se numără și cei trei frați Șuteu. Doina, a terminat a VII-a și se pregătește să dea examen la școala medie. Rodica a terminat clasa a V-a, iar Gică și-a ales noua lui bancă în clasa a III-a. Toți trei sînt pionieri.

Doina, Rodica și Gică sînt școlari fruntași la învățătură. Ei s-au pregătit temeinic în timpul anului școlar și acum, aduc în dar celui de al doilea Congres al U.T.M. 3 diplome de merit.

Constantin LAMBRINO
șeful secției școli și pionieri
raionul Tîrnăveni

REALIZĂM PORU

Utemiştii — fraţii noştri mai mari

EXISTA multe feluri de a munci bine. Unii se disting întrecînd normele, alţii făcînd mari economii de materiale. Succesele lor sînt înfăţişate de cifre, de grafice.

De numele utemistului Nicolae Miu, şeful brigăzii a V-a de tractoare de la S.M.T. Griviţa, raionul Slobozia, nu-s legate însă cine ştie ce cifre impresionante. Totuşi, Nicolae Miu e un tractorist vestit. Şi asta pe drept cuvînt. Ca să afli de ce, nu trebuie să întrebi cifrele, ci pe înşişi tractoriştii din brigada lui.

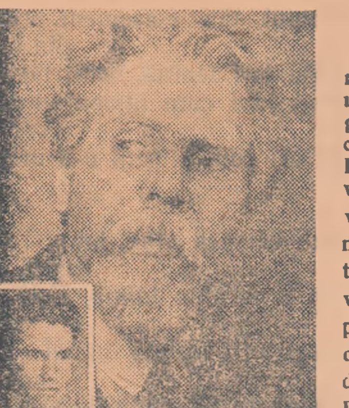
Din răspunsurile lor vei afla că brigada a V-a e o brigadă strîns unită şi că sufletul ei e Nicolae Miu. In campania de primăvară, el l-a ajutat pe fiecare tractorist în parte, i-a împărtăşit fiecăruia în parte experienţa sa, şi-a pus sfatul la îndemîna cui a vrut şi chiar a cui nu a vrut; astfel se face că, la sfîrşitul campaniei, fiecare mecanizator îndeplinise 2—3 planuri.

...De numele utemistului Nicolae Miu nu-s legate cifre impresionante. Sînt legate însă trei cuvinte: un adevărat tovarăş.

E UTEMISTA foarte tînără: Crimhilda Cristescu, abia trecută de 14 ani. Cu toate acestea, numele ei a trecut chiar graniţele patriei, datorită talentului ei de pianistă. Oare numai talentului? Nu, nu numai talentului, ci şi muncii perseverente pe care i-o cere arta sa. Profesorii şi colegii de la Şcoala medie de muzică — unde Crimhilda învaţă în clasa a X-a, pot mărturisi că ea studiază cu deosebită sîrguinţă, că învaţă foarte bine şi la materiile de cultură generală şi că e o bună colegă, străină cu desăvîrşire de îngîmfare.

Datorită muncii sale, Crimhilda a cucerit admiraţia multor oameni — iar în ceea ce priveşte succesele ei mai însemnate, e de-ajuns să amintim că la cel de al V-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor de la Varşovia (1955) a obţinut premiul II la concursul internaţional de pian.

SINTEŢI miraţi că de astă dată publicăm, în rînd cu fotografiile unor tineri utemişti, poza unui om vîrstnic? Nu vă grăbiţi cu presupunerile; cercetaţi cu atenţie clişeul. Bătrînul cu pricina este în vîrstă de... 25 ani! Toată vina o poartă măestria şi machiajul cu care tînărul şi talentatul actor Grigore Pavel Nagacevschi l-a interpretat pe dr. Hans Werner din piesa „Martin Rogers descoperă America" de A. Rogoz şi C. Constantin.

E primul rol pe care l-a jucat tînărul actor Nagacevschi pe scena Teatrului Naţional „I. L. Caragiale" din Bucureşti. Aceasta s-a întîmplat în stagiunea 1953—1954. De atunci, el a mai jucat cu succes în piese ca „Platon Crecet" de Corneiciuc, „Apus de soare" de Delavrancea, „Liceenii" de Treniov, etc.

Atît pentru meritele sale pe tărîm artistic cît şi pentru activitatea dusă în cadrul organizaţiei de bază U.T.M. a teatrului, tovarăşul Nagacevschi va participa la cel de al doilea Congres al U.T.M. în calitate de delegat.

DESIGUR că nu auziţi pentru prima oară numele Iolandei Balaş, tînăra noastră campioană republicană la săritura în înălţime.

De curînd, ea a reuşit să stabilească un nou record republican, obţinînd 1,71 m. E acesta un rezultat deosebit? Răspunsul vi-l veţi da singuri, aflînd că recordul mondial, stabilit nu de mult de către atleta engleză Thelma Hopkins este de 1,74 m.

Cît despre Iolanda, vă mai spunem că e a cincea săritoare din lume care trece 1,71 la înălţime!

Se cuvine a aminti că acest nou succes al Iolandei Balaş se datoreşte, în primul rînd, muncii ei perseverente de fiecare zi.

Sîntem siguri că, la Olimpiada ce se va disputa la Melbourne (Australia), Iolanda Balaş va reprezenta cu cinste culorile patriei.

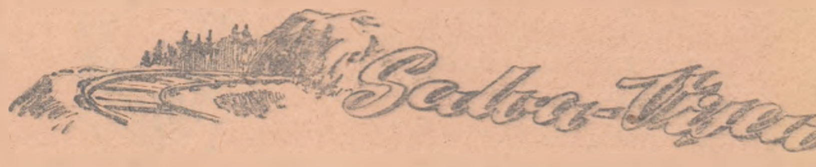
Răsună val

De la şantierul conductei Agnita-Botorca şi pînă azi, la şantierele din Galaţi, Bucureşti sau Iaşi, brigadierii utemişti au scris şi continuă să scrie o minunată istorie. Istoria faptelor mari, a muncii neprecupeţite pe care tinereţea le închină fără preget patriei.

„Răsună valea", minunatul cîntec al brigadierilor e mereu emoţionant, mereu proaspăt.

* * *

Inceput de aprilie 1948. Din patru unghiuri de ţară a pornit la chemarea partidului tineretul: culmile de piatră de la Salva-Vişeu îşi aşteaptă biruitorii. Grea şi uriaşă lucrare e acolo la Salva... 44 km de cale ferată, care avea să unească bogatul şi pitorescul Maramureş cu restul ţării. Drumul ei trecea peste prăpăstii şi torente, prin inima stîncilor de cremene. Cel mai lung tunel măsura 2400 de metri, iar prin tot solul se infiltra, vicleană, apa.

Asta îi aştepta pe cei 3.300 brigadieri. Dar nu s-au speriat. Sub voinţa şi puterea lor, muntele s-a dat înapoi, înfrînt în luptă...

La 1 mai fuseseră sfredeliţi 43.000 mc. de pămînt tare şi 8.000 mc. de piatră. Tot atunci brigada a IV-a Tulcea ajunsese să-şi depăşească norma cu 520%. Iar la 15 septembrie, 300.000 mc. fuseseră excavaţi din marele tunel şi 550.000 mc. de stîncă, sfredeliţi.

...Tot atunci, în acea primăvară, 3000 de tineri au pornit spre alt mare obiectiv: Bumbeşti-Livezeni. Aici capitaliştii începuseră de mult o cale ferată, pe care, în 20 de ani, nu izbutiseră nicicum s-o dea gata. Partidul a mobilizat atunci tineretul. Misiunea tinerilor era şi aici grea, complicată. Prin defileul îngust al Jiului, trebuiau să dureze 32 km drum de fier, drum drept şi scurt pentru cărbune — aurul negru din Valea Jiului. Traseul cuprindea 39 de tuneluri şi cam 120 de poduri, podeţe şi viaducte.

Pînă la 1 mai, brigadierii execută 10.000 m^2 de terasament. Şi lupta cu natura continuă, mai aprigă, mai dîrză. Cîte fapte emoţionante n-ai putea desprinde din povestea acestei lupte!

Iată unul din ele: Se construia podul Gilort, peste Jiu. In una din gropile săpate pentru picioarele podului, începuse să se infiltreze apa. Intreaga lucrare era primejduită. Fără să şovăie o clipă, brigadierii constănţeni şi cei din Dorohoi s-au aruncat în valuri, cu tîrnăcoape şi hîrleţe. 18 ore a durat lupta, 18 ore, fără răgaz, brigadierii au dat piept cu apa. Şi lucrarea a fost salvată...

Din asemenea fapte e împletită povestea căii ferate Bumbeşti-Livezeni, poveste care s-a încheiat astfel: cu o săptămînă înainte de 7 noiembrie 1948, în uralele brigadierilor, prima locomotivă trecea şuierînd pe-acolo.

Ceea ce nu izbutiseră capitaliştii în 20 de ani izbutise, la chemarea Partidului, tineretul nostru în cîteva luni...

Un act de eroism la Bicaz — mi se propune să povestesc. Nu-i uşor. Mii de brigadieri au lucrat şi lucrează la construcţia marii hidrocentrale de aici. Din circa 4.000 de tineri, peste 2.000 s-au calificat pe şantier, şi fiecare are la răboj atîtea acte de eroism, încît...

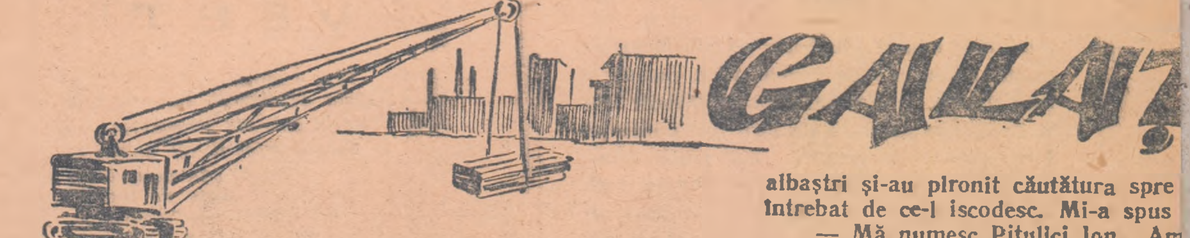
Există aici două feluri de vitejie.

S-ar putea povesti despre faptele tinerilor tunelişti, care în miezul muntelui, au tăiat un tunel lung de kilometri, ca un bulevard.

Străpunsă cu cîte 7—8 metri pe zi, piatra începuse să strîngă tunelul ca într-un pumn, cu presiuni neaşteptate. In zona inelelor 18—22 din spre ieşire — tunelul e împărţit în inele — vreme îndelungată buşteni groşi cît un voinic s-au tot frînt ca nişte scobitori. Iar la inelul 66 într-o zi s-a prăbuşit în tunel chiar muntele.

Căţărîndu-se pe pămîntul surpat, utemistul Alungii Carol, alături de alţi mineri, s-a trezit într-o adevărată grotă. Timp de o noapte nimeni nu s-a încumetat să mai pătrundă acolo. Dimineaţă, însă, utemistul Ion Pruşcă a început ascensiunea. Pe peretele interior, trăgînd

sus o ţeava, e
metri. Peste
nice porneau
de la inelul 6
Am întîlnit
fel. Gheorghe
crat aici, cu
zi. Seara a
electrician.
şi potolit, iar
trebuiau urgen
aducă mîncar
ajuns Gheorg
gadă fruntaş,
fi mare, va
Stau şi mă
pe care din
exemplu mai
Voi ce cred
e celălalt, sau

La cîteva sute de metri, chiar în centrul Galaţiului, ne-am oprit într-un loc îngrădit. „Aici este şantierul", mi-a spus „ghidul" — un puşti care se oferise bucuros să mă conducă. A deschis poarta şi am intrat. Munca era în toi. Brigadierii, în bluze albastre, loveau fără milă cu tîrnăcoapele, săpînd de zor. Oraşul Galaţi a avut multe de suferit din cauza războiului. Aceşti tineri au venit aici să înalţe clădiri zvelte, au venit să construiască un oraş modern, al socialismului.

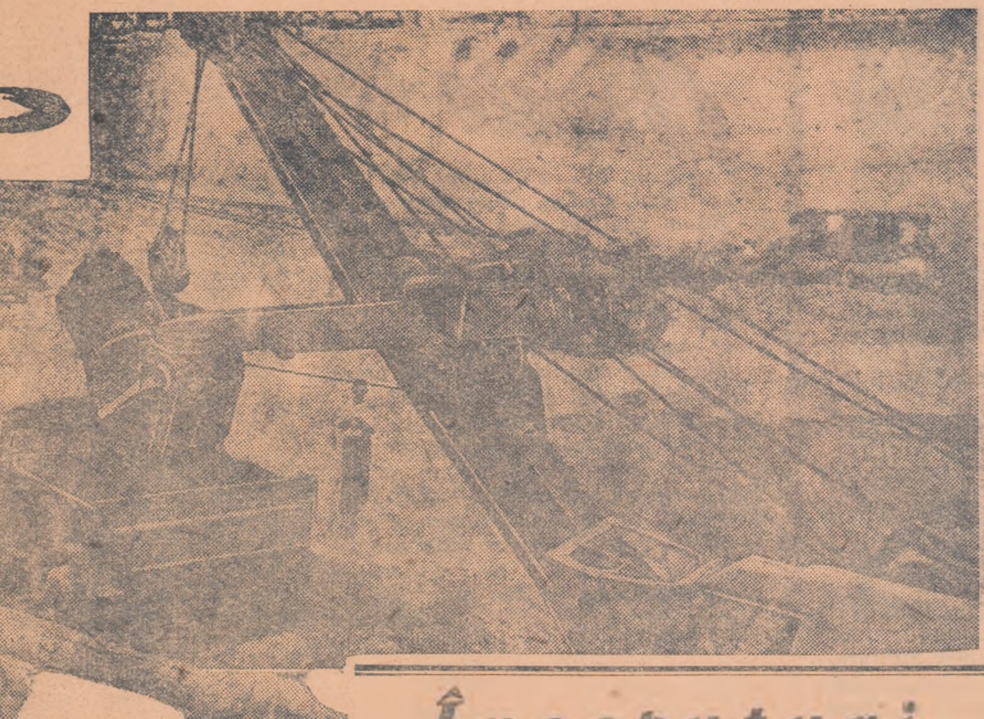
— Vedeţi, spuse ghidul meu, tata mi-a spus că aici este un teren cu multă piatră de sfredelit. Uitaţi, colo este gura unei hrube care comunică cu alta. In Galaţi au trăit negustori mulţi şi aici, în hrubele acestea, îşi depozitau mărfurile.

Am plecat mai departe. O mînă sprintenă nota pe o scîndură prinsă de un stîlp: „Brigada a IV-a a cîştigat azi 22,60 lei de om".

Cel care notase, foarte iute, a coborît şi a alergat la roaba care se umpluse. M-am grăbit să-l ajung. Era un băiat voinic, iar zîmbetul parcă îi era crescut în colţul gurii. Ochii lui,

albaştri şi-au pironit căutătura spre
întrebat de ce-l iscodesc. Mi-a spus
— Mă numesc Pitulici Ion. Am
să vin. Ziceau că-s prea mic. Parcă
O să le arăt eu cine-i Pitulici...
zilele trecute. Acum sînt utemist. A
de fierar betonist. Asta-i tot... şi a
M-a lăsat cu creionul în aer. Cău
cu el. Am fost nevoit însă să repet
de dute-vino, purtîndu-mă prin grăm
trebuia să-şi răstoarne roaba. Mi-a s
nieri pe şantier. „Uite, colo, ăla-i N
De asemeni mi-a mărturisit că vrea
construcţiei. Cînd s-o întoarce în
facă nişte clădiri de toată lauda. „O
tulici." Şi iar m-a lăsat singur. Alerg
Trecuse timp. Ghidul meu m-a
are şi alte treburi. Mi-am luat răma
întîlnim a doua zi, tot pe şantier. Eu
făcîndu-mi alţi prieteni, foşti pionieri
din marile şantiere naţionale ale tin

CILE PARTIDULUI

Începuturi

Sudoarea îi curgea șiroaie pe față. Sîrmele răsucite ale resoului îi scăpau din mînă, sărind cît colo. Micle Alexandru, proaspătul muncitor din secția „bunuri de larg consum" de la fabrica „Electro-motor" din Timișoara se propti de masă și se șterse îndelung pe frunte. „Așa nu mai merge. E a treia lună de cînd nu reușesc să îndeplinesc norma" — se gîndi el cu disperare. Parcă una era la școala profesională și alta în atelier. „M-au mai și declarat fruntaș în timpul practicii" — zîmbi cu amărăciune Alexandru. „...fiindcă atingeam 70% din normă... La urma urmei, cine m-a pus să mă fac constructor de aparate electrice? Intr-adevăr, de ce-oi fi ales eu această meserie?" Iată o întrebare căreia Alexandru nu putu să-i răspundă pe moment.

— Eu nu mă bag — îi răspundea adesea tatăl său. Alege-ți meseria care-ți place.

...Și el s-a dus atunci la Școala profesională electrotehnică. Poate pentru că era singura școală apropiată de casă.

„Mai mare rușinea! — se mustră el singur. Acum, dacă sînt aici, aici trebuie să fac treabă!" — și se aplecă din nou, îndîrjit, asupra lucrului.

Stînd astfel aplecat, își aminti o scenă asemănătoare, care-l făcu să zîmbească. Detașamentul îl însărcinase să facă o gazetă de perete. Cum nu se pricepea prea bine la desen, se chinuia nemaipomenit să închipuiască un fel de chenar. Dar liniile ieșeau strîmbe, tușul se întindea pe hîrtie. Atunci auzise în spatele său vocea puțin ironică a instructorului: „Nu merge, Alexandre?" El se roși ca focul: „O să meargă, tovarășe instructor"! Rupse apoi cartonul și luă toată munca de la început. Pe unde o fi acum instructorul?

— Hei, fii atent! — auzi în ureche Alexandru și tresări. Maistrul îl privea cercetător prin lentilele groase ale ochelarilor. Prinde bine aici, adăugă el.

Și Micle privi cu mirare și invidie cu cîtă dibăcie trecea bătrînul maistru sîrma răsucită prin șănțulețele săpate în cărămida refractară.

— Odihnește-te puțin, dacă ești ostenit, îl sfătui maistrul.

— Să mă odihnesc? Dar ce naiba am făcut pînă acum? — se gîndi îndîrjit Alexandru.

Ca atunci în excursie. Era un drum greu, pieptiș... Deși se lăudase că e mare alpinist, îl biruise în cele din urmă oboseala. Alături de el urca cu pas rar, calculat, președintele detașamentului. „Odihnește-te — îi spusese acesta, văzîndu-l palid și asudat. „Nu mă odihnesc pînă în vîrf" — mormăise Alexandru și simțise atunci venindu-i puteri noi. „Pionierul trebuie să fie totdeauna în frunte!" asta cine-o mai zicea? Nimeni în mod deosebit. Era legea nerostită a organizației de pionieri.

Nu era mult timp de cînd Alexandru schimbase cravata roșie cu carnetul U.T.M. și mai ales din această cauză se simțea nespus de umilit că el, Micle Alexandru, fostul pionier, acum purtător al carnetului roșu, nu e în stare să fie printre primii, așa cum învățase. Nici măcar norma să nu o poată îndeplini! Poate că făcuse rău alegîndu-și această meserie!? Dar care meserie e ușoară atunci cînd nu ești deprins cu ea? Nu. El va fi printre primii în meseria pe care și-a ales-o, chiar dacă nu se ocupase ca alții, în copilărie, de construit sonerii, motorașe și alte lucruri din astea.

. . . .

Micle Alexandru și-a ținut făgăduiala pe care și-o făcuse lui însuși. Pe fișa lui, astăzi se pot vedea dese depășiri de normă: 124%, 164%... Curînd a fost ales responsabilul brigăzii utemiste nr. 1, iar brigada lui e dintre cele fruntașe.

Intr-o bună zi, chipul lui Alexandru a apărut pe panoul de onoare al fabricii. „Micle Alexandru, utemist, membru în comitetul U.T.M., fruntaș în producție" scria acolo, sub fotografie. „Și fost pionier", adăugase cu voce tare Alexandru, după ce se admirase îndelung pe panou.

A. WEISS

...ea de 26
pe puter-
...ou bruba

...e de alt
...ier, a lu-
...ul, zi de
...a devenit
...a, harnic
...electrice
...a să i se
... Așa a
... de bri-
... cînd o
... mîndră.
... prieteni;
... vi-l dau
...n?
...le seamă,
...ouă?

...OSTIN

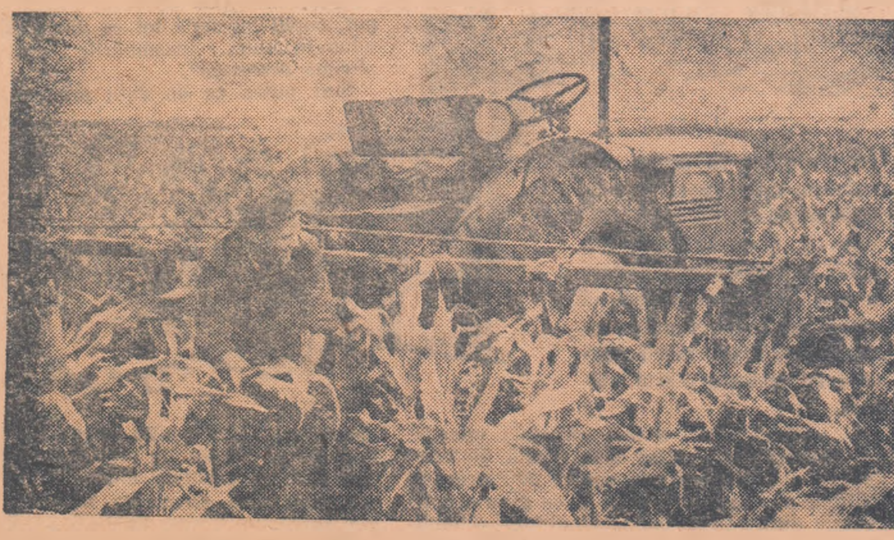
...l m-ar fi

...-au lăsat
...e destul!
...pînă mai
...; meseria

... de vorbă
... mișcare
... unde el
... foști pio-
... Tătaru".
... tainele
... o să le
...ine-l Pi-

... deoarece
...at să nu
... departe,
... pe unul

...NOIU

Priviți ce înalt crește porumbul! E un porumb bine îngrijit (a fost însămînțat în rînduri drepte). Pe acest ogor, de peste 200 hectare, a lucrat utemistul Năstase Mitrică. Iată-l acum prășind pentru a doua oară porumbul însămînțat astă primăvară. (Secția Portărești — G.A.S. Afumați — regiunea Craiova).

De ce n-a fugit Ghiuri

Prin geamul de la cancelarie, noua instructoare superioară, Sàro Vanda, zări cercul de copii din curte, și în mijlocul lui, mai mulți băieți încleștați într-o luptă „pe viață și pe moarte".

...Cînd Instructoarea cobori în curte, Micloș Hartel, ajutat de doi „colegi", tocmai îl biruise pe Ghiuri și-l trîntise la pămînt:

— Las' că-ți arăt eu, bătăușule! se lăuda acum Micloș.

— Dar ce-i aci, copii? întrebă instructoarea.

— Ghiuri, iarăși se bate.

— Bine, bine, dar parcă nu-i numai el...

— Da, dar el a început! El e vinovatul! strigau voci din toate părțile. Văzînd-o pe instructoare, bătăușii o luară la fugă. Singur Ghiuri Rezy se ridică încet de jos, își șterse șapca și cu ochii lui mici și vioi privi cu răutate spre instructoare.

— Tu ești Rezy? întrebă aceasta.

— Da... Și?

— De ce n-ai fugit și tu? Nu m-ai văzut?

Rezy se înfipse și mai bine pe picioare. Se pregăti parcă pentru o luptă, dar, zărind privirea lipsită de răutate a instructoarei se mai potoli. Totuși, răspunse:

— N-am fugit, pentru că nu mi-a fost frică de dumneata. Ei d-aia au fugit. Da' eu nu-s pionier. Ce-o să-mi faceți?! și rămase mai departe înaintea instructoarei, privind-o drept în ochi.

— Știi ce? — rupse instructoarea tăcerea. Te rog ca după ore să mergem împreună acasă. Vino să mă iei de la cancelarie. Vrei?

★

Ultimul copil părăsise de mult clasa. Ghiuri își făcu ghiozdanul și porni spre cancelarie. Să fi fost altădată și altcineva, poate că nu s-ar fi dus. Dar acum... Acum parcă îl îndemna cineva, să fie oare, vocea așa de bună a instructoarei?

In fața cancelariei se întîlni cu Sáro Vanda și cu directorul.

— E, ce-i, Ghiuri, iar ai făcut vreo boroboață? întrebă directorul.

Inaintea lui Ghiuri însă, răspunse instructoarea:

— Ași, nu!... L-am chemat eu să mergem împreună acasă...

Ghiuri rămase nedumerit. După ce plecară, mergînd alături de instructoare, îi spuse:

— Credeam c-o să mă pîrîți...

— De ce „credeai", Ghiuri?

— Așa. Pentru că toți mă pîrăsc. De multe ori nu fac nimic, dar nu știu cum, că tot eu sînt vinovatul. D-aia mă bat cu toții...

Instructoarea-l privi pe sub sprîncenele mari, stufoase.

— Să nu mai vorbim de asta. Te-am chemat să vorbim de altele. Apoi, după o clipă de tăcere: Ghiuri, tu n-ai vrea să devii pionier?

— Nu!

Răspunsul fusese spus clar, răspicat.

— Nu vreau să fiu ca Hartel Micloș...

Bine, dar sînt și pionieri buni în școală. De pildă Ildiko... Ildiko Gyofry, dintr-a IV-a...!

A doua zi, Ghiuri veni la școală cu ochiul drept puțin umflat. De cum îl zări, Micloș începu să strige către prieteni:

— Măi, da' l-am articulat, nu glumă! și se puse în gardă. Ghiuri însă, contrar așteptărilor, nu se luă la bătaie. Se așeză liniștit în bancă și, doar cu o fracțiune de secundă înainte de a intra învățătoarea nemaiputîndu-se stăpîni, îi trase o înjurătură lui Micloș.

...Trecuseră vreo 2 luni de la întîmplarea cu bătaia. In tot acest timp, Ghiuri pleca acasă cu instructoarea. Faptul că aceasta nu-l „pîrîse" directorului, faptul că se purta cu el prietenos, i se părea așa, nu știu cum. Ghiuri nu înțelegea de ce anume instructoarea „îi ținuse parte", dar se simțea bine în tovărășia ei și-i plăcea s-o asculte vorbind.

...Intr-o zi, cei din colectivul detașamentului I se pomeniră cu Ghiuri.

— Am auzit că se primesc noi pionieri... M-am gîndit că și eu poate o să fiu primit. Am adus cererea, și puse pe masă o foaie de hîrtie, cu tot felul de desene pe margine, frumos colorate...

★

In cadrul adunării colectivului pentru aprobarea cererilor de primire, Ghiuri a plîns pentru prima dată de cînd îl criticau colegii. Dar și pentru prima dată fusese cu adevărat criticat: copiii îi arătaseră și ce părți bune are...

La cîteva zile, pe data de 30 aprilie 1955

Ghiuri fu primit în organizația de pionieri. După terminarea ceremoniei, jos, la ieșire, îl aștepta bunica: „Special am plecat de la lucru, să-mi sărut nepoțelul", spuse ea.

Ghiuri o luă de mînă pe instructoare și o arătă bunicii:

— Bunică, ea e... tovarășa Sáro... Instructoarea mea! Știi, aceea despre care ți-am spus că nu m-a pîrît, atunci...

Școala maghiară nr. 1. Sighișoara

ȘT. ZAIDES

N-a trecut săptămîna

Adunarea aceea s-a prelungit seara tîrziu. In încăpere, cuvintele celui care vorbea nu erau stingherite decît de scîrțîitul unui scaun ori de fîșîitul unui chibrit aprins de-o mînă nervoasă. Cei care participau la adunarea aceasta a organizației de bază U.T.M. din Hănești-sat nu erau mulți: 12 tineri, adică exact cîți număra organizația. Domnea însă atmosfera încordată a unei mari adunări în care trebuie să se ia o hotărîre de seamă.

— Tovarășii de la partid ne-au sfătuit bine cînd au spus că trebuie să ne gîndim mereu la lărgirea întovărășirii agricole din satul nostru. Acum, că stăm și ne gîndim cu ce faptă mai de soi să întîmpinăm Congresul, nu credeți că această faptă ni se arată lămurit?

— Adică lărgirea întovărășirii?

— ...Prin intrarea părinților noștri — și deci a noastră. Credeți că se poate?

— Cred că se poate! Trebuie să se poată! vorbi tînărul Zvincu și adăugă, foindu-se fudul în colțul său: Eu am să-mi conving părinții. Numaidecît trebuie să faceți și voi la fel!

— Dacă nu spuneai tu, habar n-aveam ce era de făcut! izbucni un glas supărat. De unde știi că noi n-am început să ne convingem părinții încă mai de mult? Ori crezi că o asemenea treabă se face peste noapte? Poate că tu de-abia acum vrei să pui la cale cu ai tăi intrarea în întovărășire...

— Nu, nu! se apără celălalt. Și eu am vorbit mai dinainte cu ei, dar credeam că voi...

— Nu credeai bine, Zvincule! zîmbi Buinciuc, secretarul. Ei, acum gata. Ne-apucăm de treabă ori ba?

— Ne-apucăm.

— Ne întîlnim peste o săptămînă, să vedem ce-am făcut fiecare?

— Ne întîlnim.

...Dar, la numai cîteva zile, Zvincu a venit din nou fudul la Buinciuc:

— S-a făcut: părinții mei au scris și-au iscălit cererea. Ei, ce-ai de spus?

— Am de spus că taică-meu a dus de-aseară cererea la președintele întovărășirii...

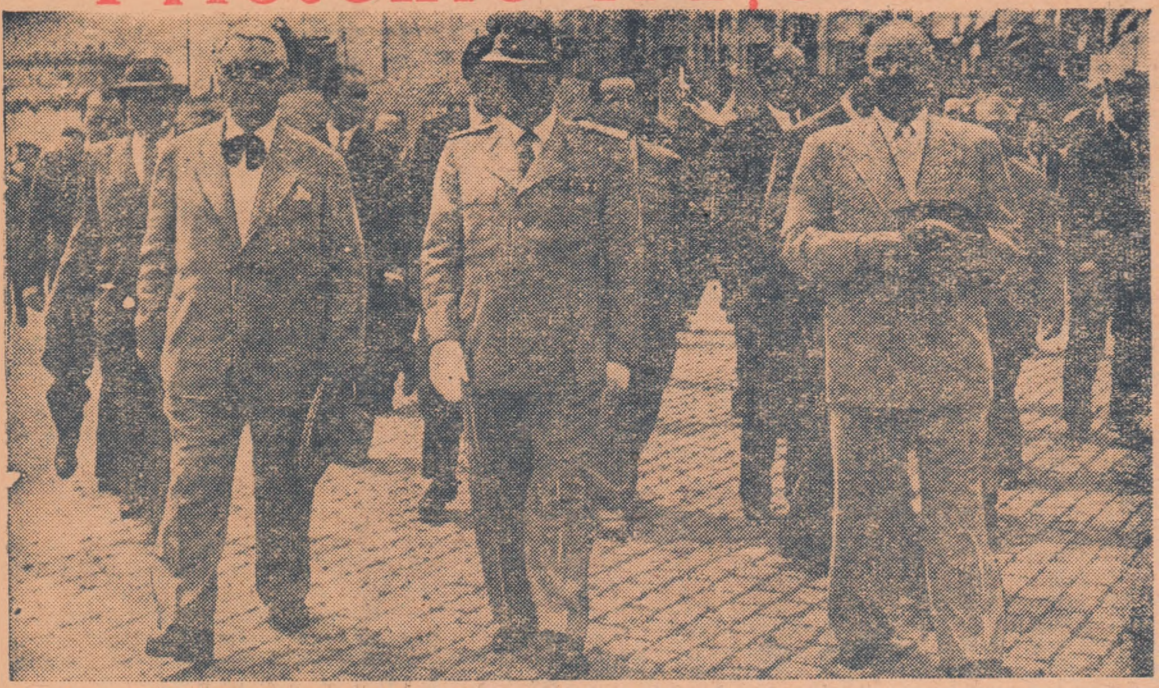
★

N-a trecut o săptămînă — și toți utemiștii și-au adus familiile în întovărășire.

Dacă vreți să-i întîlniți și să-i cunoașteți, nu-i căutați la organizația de bază U.T.M. din Hănești-sat. Această organizație s-a desființat, nemaiavînd nici un membru: toți au trecut în organizația de bază U.T.M. a întovărășirii agricole!

Al. MIHU

Prietenie frățească

Frumoase sînt diminețile de vară în Bucureștiul nostru. Dar mai ales în zilele cînd își îmbracă haina de sărbătoare, orașul pare și mai vesel și mai strălucitor. Așa s-a întîmplat duminica trecută, cînd în Capitală a sosit într-o vizită oficială, întorcîndu-se din Uniunea Sovietică, președintele R.P.F. Iugoslavia, Iosip Broz-Tito, împreună cu ceilalți membri ai delegației guvernamentale. Pe peronul gării, în piața gării, pe șosea s-au adunat zeci de mii de oameni. Placardele mari cu lozinci, fîlfîirile steagurilor iugoslave împreună cu ale noastre în lumina puternică a soarelui, nenumăratele buchete de flori multicolore purtate de cetățeni, toate sînt semne ale bucuriei cu care populația Capitalei își întîmpină oaspeții. Este încă un prilej prin care poporul nostru își manifestă prietenia pentru poporul iugoslav și pentru conducătorii săi, bucuria pentru restabilirea relațiilor frățești dintre cele două țări.

...Ora 9 dimineata. Se zărește trenul oficial care într-o clipă a și intrat în gară. In întîmpinarea oaspeților la coborîrea din tren vin tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Mihail Sadoveanu. In aclamațiile puternice călduroase ale celor prezenți se schimbă strîngeri de mînă.

Iată că tovarășul Tito împreună cu tovarășul Chivu Stoica trec în revistă garda de onoare.

— „Bună ziua, ostași!" spune tov. Tito în limba romînă, iar ostașii din gardă răspund într-o singură, puternică voce: — „Să trăiți, tovarășe președinte".

Dar printre cei care întîmpină oaspeții sînt și mulți copii. Dintre ei se desprinde un grup de pionieri care le oferă flori...

...In aceeași dimineață oaspeții iugoslavi au depus o coroană la placa comemorativă așezată în fața Academiei Militare, unde se va înălța monumentul ostașilor romîni căzuți în lupta pentru eliberarea patriei de sub jugul fascist. Iar după amiază au început convorbirile romîno-iugoslave. In timpul acesta tovarășa Iovanka Broz, soția tovarășului Tito însoțită fiind de soțiile celorlalți membri ai delegației iugoslave au vizitat Palatul pionierilor.

După ce emoția, sfiala primelor clipe ale întîlnirii a fost înfrîntă, copiii au început să povestească foarte firesc despre toate, cu cîte se ocupă ei la Palat, despre cercurile lor, despre planurile lor. Pionierii le-au oferit cravata roșie, s-au fotografiat împreună și apoi pionierii au ținut să execute în cinstea oaspeților mai multe cîntece.

Deși șederea oaspeților iugoslavi în patria noastră a fost scurtă ea va duce la o și mai temeinică întărire a prieteniei și colaborării romîno-iugoslave.

Stelian Filip

Ce vede el...

Un profesor, la ora de-ascultare,
L-a întrebat, cîndva, pe-un oarecare:
— Să-mi spui, te rog: Cînd timpul e frumos,
Ce vezi deasupra ta, privind de jos?

Elevul stă, socoate ce-i de zis,
Apoi răspunde iute și precis:
— Deasupra mea, cînd e frumos afară,
Văd cerul clar și soarele de pară
Și, uneori, prin aer călător,
Mai văd cum trece leneș cîte-un nor.

Profesorul i-a mulțumit: — Atît.
Dar ce-ai să vezi cînd timpul e urît?
— Cînd e urît — răspunde calm acela —
Deasupra mea... eu văd atunci... umbrela!

La ce servește

Un școlar mai mare,
Coșcogea voinic,
Pune o-ntrebare

Unuia mai mic:
— Măi, la ce servește
Gura, poți să-mi spui?
(Țîncul se gîndește
Chiar la gura lui):
— Să mănînc bomboane!
— Bravo! Ai habar...
Ia nu fă fasoane
Și răspunde-mi iar:
Ochii, știi tu oare
Pentru ce servesc?
— Ca să văd.
— Ești tare!
Sincer îți vorbesc!
Incă o-ntrebare,
Alta nu-ți mai pun:
Nasul, frățioare,
Pentru ce e bun?
Ii explică rostul
Bietul băiețel:
— Ca să bag, ca omul,
Degetele-n el!

Versificare din limba franceză

Misiunea va fi îndeplinită

Era tocmai în toiul pregătirilor pentru excursia din Deltă. Nimeni nu mai vorbea despre altceva. Mulți dintre copii nu trecuseră niciodată hotarul meleagurilor împădurite ale Dornei. Și acum, vă închipuiți: să călătorești cu vaporul, să ai în fața ta întinderi însorite de ape și cîmpie, să zărești prin stufăriș cum se plimbă agale pelicanii... e ispititor, hotărît lucru.

Dar iată că tocmai în asemenea momente copiii din Vatra Dornei au primit o scrisoare cu următorul conținut:

TINERI CERCETĂTORI AI ȚINUTULUI NATAL

Cunoașteți desigur turbăria Poiana Stampii. Ce știți voi însă despre flora și fauna ei? Acolo crește o vegetație cu plante care dăinuiesc din epoca glaciară, în apele ei trăiesc relicte animale tot din acea vreme.

Pînă acum totuși nu se poate spune că întreaga lume a plantelor și animalelor din aceste locuri a fost cunoscută.

Aplecați-vă cu grijă asupra fiecărei plante sau insecte și studiați-le cu atenție.

Rezultatele cercetărilor voastre ne interesează. Trimiteți-ne însemnările și unele exemplare pe adresa: „SCINTEIA PIONIERULUI", Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, București.

Spor la lucru,

Institutul Botanic București.

Rîndurile acestea i-au pus la mare încercare pe turiștii noștri

— Auzi? Chiar și aici, atît de aproape de noi, să existe o vegetație cu relicte glaciare? se minunau unii care acum aflau pentru prima oară. Și cei care știau cîte ceva își dădeau seama că nu cunosc prea multe lucruri. Cu toții au hotărît să amîne excursia din Deltă și să îndeplinească misiunea pe care le-o încredințase Institutul Botanic.

Curioși să ajungă repede la locul cu pricina, au hotărît să scurteze cît mai mult timpul pentru pregătire — „documentarea terenului" — vorba lui Radu, conducătorul expediției (căci, uitasem să vă spun, cercetătorii aceștia au și un conducător). Curînd, erau în posesia multor date de preț pentru ei. Aflaseră despre o sumedenie de plante care cresc pe acolo, insecte și, lucru care-i atrăgea în mod deosebit, o plantă carnivoră: drosera. Totul era însă, cum s-o recunoască.

In sfîrșit ziua plecării i-a prins gata de drum încă înainte de răsăritul soarelui. Nu le lipseau nici mapele pentru plante, nici determinatorul și nici chiar cîteva lupe, pe care le purtau cu grijă, să nu le spargă înainte de a ajunge la destinație. Și așa au pornit ei...

IN CAUTAREA DROSEREI

Drumul pe care l-au făcut de-a lungul Dornei a fost plin de surprize plăcute. Cîți dintre ei nu mai trecuseră pe aici și altă dată, dar acum, ca cercetători ai acestor locuri, parcă-l vedeau pentru prima oară.

Cu ochi atenți, ei cercetau în jur, căutînd să recunoască plantele despre care aflaseră. Și, nu după multă vreme împreună cu tovarășul profesor care-i însoțea, au identificat multe dintre ele: sfagnum specific turbăriei, pinul, salcia pitică, mesteacănul pitic, toate plante care nu sînt altceva decît relicte glaciare. Iată și gingașa orhidee, cu florile ei de culoare roșu-violet. Tinerii cercetatori le priveau cu atenție, luînd cu ei exemplarele care li se păreau mai frumoase.

Tocmai cînd poteca era mai îngustă, coloana s-a oprit. Incepea o porțiune mlăștinoasă.

— Aici trebuie să se găsească drosera — se auzi glasul lui Radu. Priviți în jur, sînt toate condițiile despre care am citit noi: mușchi de turbă, umezeală, căldură, și gîze... roiuri.

Dar cum să meargă, prin apă? Fiecare se uita cu neîncredere la trunchiurile de brad anume puse ca să servească drept punte. A fost de ajuns ca primii să înainteze cîțiva pași, și ciudățenia locului i-a atras. Pădure de brazi răsărind din apă?! Și totuși era o pădure în care pămînt nu vedeai, ci numai mușchi crescuți în apă. Printre brazi, razele soarelui își cerneau plăcut căldura.

In trei schimburi a fost cercetată mlaștina. Drosera însă nu se lăsa găsită. Și credeți că e ușor lucru s-o cauți? Are aceeași înălțime cu cea a mușchilor și cu greu o poți deosebi dintre firele lor. Cînd ultimul schimb a venit la locul de popas, mapele deveniseră neîncăpătoare pentru mulțimea de plante culese. Copiii așezară în saci bucăți mari de mușchi pentru ca acasă, în liniște, să caute drosera. In cîteva sticle cu apă, luată anume din mlaștină, mișuna o lume întreagă de viețăți. Seara cînd, frînți de oboseală, se întorceau acasă, sacii li se păreau grei ca de plumb. Dar fiecare nădăjduia că el va fi descoperitorul droserei.

TOTUȘI NU E IMPOSIBIL

...ca planta pe care au găsit-o, cu frunza lățită la vîrf și acoperită de perișori bulbucați, ca niște cornițe de melc, să fie chiar drosera. A doua zi copiii s-au întîlnit la școală și au studiat tot ce-au adunat în excursie. Pe mesele din laborator, coli albe de hîrtie găzduiau fiecare exemplar de plantă. In borcane cu spirt ei au pus Plantaria, Nirfagum și alte specii de viermi găsite în apă. Fluturii albi asemănători cu molia își găsiseră și ei locul. Iar presupusa droseră împreună cu alte plante au fost trimise spre identificare la Institutul Botanic din București.

In caietul gros pe care atunci l-au început, copiii au scris tot ce văzuseră și au adus în ajun. Insemnările purtau titlul: „Prima cercetare".

S-ar putea ca de data aceasta să nu fi recunoscut prea multe plante, dar copiilor le-a plăcut nespus de mult începutul acesta. Vor face și excursia din Deltă pe care au plănuit-o, dar cercetarea florei și a faunei din turbăria Poiana Stampii va fi cea mai însemnată misiune de care se vor ocupa tot timpul vacanței.

Florica BALAN

Redacția și administrația București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.